

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 634/19

לפני: כבוד השופט נ' סולברג
כבוד השופט ד' מינץ
כבוד השופט י' אלרון

המערער: שמעיה יהושע גבאי

נ ג ד

המשיבות: 1. מדינת ישראל
2. משפחת המנוחה

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי נצרת ב-
ת"פ 38639-02-15 מיום 17.12.2018 שניתן על ידי
כבוד השופט ג'ורג' אזולאי

תאריך הישיבה: כ"ב בשבט התש"ף (17.2.2020)

בשם המערער: עו"ד אורן שפקמן

בשם המשיבות: עו"ד מריה ציבלין

פסק-דין

השופט י' אלרון:

1. לפנינו ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת (השופט ג' אזולאי) בת"פ 38639-02-15 מימים 24.5.2018 (הכרעת דין) ו-17.12.2018 (תיקון טעות בהכרעת הדין וגזר דין), שעניינו גרימת מוות בתאונת דרכים.

רקע עובדתי ופסק דינו של בית המשפט המחוזי

2. על פי המתואר בכתב האישום, ביום 23.8.2014 סמוך לשעה 22:00 נהג המערער, בהיותו נהג חדש, לכיוון דרום בכביש 90 ברכב פרטי והסיע ארבעה נוסעים: בר גפני ז"ל (להלן: המנוחה), ליאור צייגר (להלן: ליאור), זוהרה לייטן (להלן: זוהרה) ואחיה דמארי (להלן: אחיה).

סמוך לשעה 22:10 התקרב המערער לעיקול שמאלה בכביש באזור לא מואר שמשורטט בו קו הפרדה רצוף, בעודו נוהג במהירות שלא ירדה מ-143.25 קמ"ש (יוער כי בעקבות חוות דעת מתקנת של בוחן תנועה הודיעה המשיבה כי היא טוענת למהירות של כ-118.96 קמ"ש).

כלי רכב אחר "הגיע" ממול, והמערער סטה ימינה לכיוון השול הימני, הסיט את ההגה בחוזקה שמאלה כדי לתקן את כיוון הנסיעה, סטה אל הנתיב הנגדי תוך חציית קו ההפרדה הרצוף, הסיט את ההגה ימינה בחוזקה ואיכר את השליטה ברכב. הרכב "הסתבסב" ימינה, החליק על צידו, ירד לשוליים, התהפך פעמים מספר וניזוק.

בתאונה זו המנוחה נהרגה. נוסף על כך, לליאור נגרמו המטומה בבטן וכאבים בבטן ובאגן; לזוהרה נגרמו שברים ופריקת עצם בכף רגל ימין וחתכים בירך ומעל העין השמאלית; ולאחיה נגרמה "צליפת שוט" בצוואר. למערער נגרמו שברים בבסיס הגולגולת ובחוליה C.

למערער יוחסו עבירות הריגה, לפי סעיף 298 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); נהיגה בקלות ראש שגרמה נזק לאדם ולרכוש, לפי סעיפים 262(2) ו-38(2) ו-3 לפקודת התעבורה (להלן: הפקודה); סטייה מנתיב נסיעה, לפי תקנה 40(א) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: התקנות), וסעיף 262(2) לפקודה; נהיגה במהירות בלתי סבירה, לפי תקנה 51 לתקנות; אי האטה, לפי תקנה 52(3) לתקנות; ונהיגה במהירות מעל למותר, לפי תקנה 54(א) לתקנות.

3. הצדדים נחלקו בכמה סוגיות, ולצורך דיוננו דרושה אחת מהן: האם התאונה הייתה בלתי נמנעת. שני נתונים מוסכמים הם כי המערער סונוור לפני התאונה, וכי הגלגל האחורי השמאלי ברכב ניתק ממקומו. לטענת ההגנה, הסונוור מנע ממנו שליטה ברכב, והגלגל ניתק לפני התאונה בשל שיתוך (קורוזיה) וגרם לה. לגישת התביעה, לא היה בסונוור כדי לבטל את אחריותו של המערער, והגלגל ניתק כתוצאה מהתאונה.

4. בית המשפט המחוזי שמע עדויות, קיבל ראיות, זיכה את המערער מעבירת ההריגה ומעבירת הנהיגה במהירות מעל למותר והרשיע אותו בעבירת גרם מוות ברשלנות, לפי סעיף 304 לחוק, וביתר העבירות שבכתב האישום.

בית המשפט המחוזי נמנע מלקבוע באיזו מהירות נהג המערער, אולם מצא כי היא הייתה גבוהה (אך לא "הרבה יותר גדולה") מהמותר. עוד צוין כי סטיית הרכב מנתיבו מוכיחה לכאורה את רשלנות הנהג, וכי המערער לא הקים ספק סביר בדבר העדר אחריותו לסטייה זו.

בהסתמך על ניסוי שבוחן משטרתי ערך באתר התאונה, ובכך שלכל היותר היה מדובר באור חזק למשך שנייה או שתיים, דחה בית המשפט המחוזי את טענת ההגנה כי התאונה התרחשה בשל סנוור. נקבע כי המערער סנוור קצרות, אולם היה צריך להיות מסוגל לזהות את העקומה שלפניו ואת שולי הכביש, להמשיך בנתיב נסיעתו ולא לשנות בחדות את כיוון נסיעתו כך שיאבד את השליטה ברכב. יתר על כן, נקבע כי עוד לפני שכלי רכב בכיוון הנגדי נכנס לעקומה, היה באפשרות המערער להבחין בו ובכך שהכביש מתעקל.

אשר לגלגל, נקבע כי ניתן בשל התאונה. צוין כי הוא נמצא ליד הרכב הרחק משולי הכביש, וקשה להניח שהקרה מקרית; כי אין חריצים בכביש בקטע שנותרו בו סימני בלימת רכב; כי המומחית מטעם ההגנה שהעלתה את סברת הניתוק ראתה בה "הערכה מושכלת" בלבד; וכי המערער לא הזכיר בחקירתו במשטרה ובעדותו בבית המשפט את הינתקות הגלגל. כן נשללה אפשרות לכשל מכני אחר ברכב.

בהתחשב בכל אלו נקבע כי המערער נהג בלי תשומת לב מספקת לתוואי הדרך, וכי איבוד השליטה ברכב היה באשמתו.

מכאן נפנה בית המשפט המחוזי לדון בשאלה איזו עבירה הוכחה. מאחר שלא ניתן לקבוע מעל לכל ספק סביר כי המערער נהג ביסוד נפשי של פזיזות, זוכה המערער מעבירת הריגה. חלף זאת, ובהתאם לסעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, הורשע בגרם מוות ברשלנות על כי בנהיגתו הרשלנית יצר את הסיכון להתרחשות מות המנוחה, וכי היה עליו לצפות את התרחשות התאונה. עוד הורשע המערער בעבירות התעבורה המצוינות בכתב האישום, למעט עבירת הנהיגה במהירות מעל למותר.

5. בבואו לגזור עונש למערער ציין בית המשפט המחוזי כי העבירות כולן הן אירוע אחד המצדיק מתחם ענישה אחד.

בקביעת המתחם נשקלו הערך החברתי שבבסיס המלחמה בתאונות הדרכים; מדיניות הענישה, הכוללת בדרך כלל רכיב של מאסר בפועל או בעבודות שירות; ונסיבות ביצוע העבירה, המגלות רשלנות במדרג בינוני-גבוה. לבסוף הועמד המתחם על 10–24 חודשי מאסר בפועל ו-10–20 שנות פסילת רישיון בפועל.

בתוך המתחם התחשב בית המשפט המחוזי בגילוי הצעיר של המערער, בהעדר הרשעות קודמות, בעברו הנורמטיבי, במצבו הבריאותי ובמצבו הנפשי, בכך שאינו עובד ובגורמי הסיכוי לשיקומו. מנגד, צוין כי הנאשמים בעבירות מסוג זה הם לרוב נורמטיביים, כי המערער לא קיבל על עצמו אחריות למעשיו וטרם קיבל טיפול ממוקד למצבו – מה שיוצר סיכון להתנהגות פוגענית בעתיד.

כן הודגש הצורך בהרתעה כדי למנוע הישנות עבירות כאלו, וכי נדרש לגזור פיצוי למשפחת המנוחה כצעד סמלי.

לבסוף הוטלו על המערער 15 חודשי מאסר בפועל; 10 חודשי מאסר על תנאי ל-3 שנים לכל יעבור עבירה של גרימת מוות או של נהיגה בזמן פסילה; 10 שנות פסילת רישיון נהיגה (בהחלטה מיום 1.1.2019 תקופת פסילה מנהלית נוכחה מעונש זה); 6,000 ש"ח קנס או 90 ימי מאסר תמורתו; 20,000 ש"ח פיצוי למשפחת המנוחה.

טענות הצדדים

6. מכאן הערער שלפניו.

לטענת המערער, סונוור לפני כניסתו לעיקול, אין להסתמך על הניסוי שערך בוחן התנועה בעניין זה, ויש להתחשב בזמן התגובה לסנוור וההתאוששות ממנו. עוד התבקשנו לקבל את ממצאי חוות הדעת של מומחית ההגנה באשר להינתקות הגלגל, משאין חוות דעת נוגדת ומשבוחן התנועה התרשל בחקירתו והיו בה מחדלים. משני טעמים אלו נטען כי התאונה הייתה בלתי נמנעת.

המערער מוסיף כי לא הוכח כיצד היה ניתן למנוע את התאונה, ועל כן יש לזכותו, ולו מחמת הספק, מעבירת גרם מוות ברשלנות (ומעבירות התעבורה).

לחלופין התבקשנו להקל בעונשו של המערער. נטען כי מתחם הענישה ראוי לעמוד על 4–12 חודשי מאסר (לרבות בעבודות שירות בגבולות הסמכות לכך) ו-6–12 שנות פסילת רישיון נהיגה; וכי בשל נסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה – עברו הנקי

והטוב של המערער, פציעתו, חלוף הזמן עד לגזר הדין, המלצת שירות המבחן – ובהתחשב בכך שאין לשקול לחובת נאשם את כפירתו באשמה וניהול משפט הוכחות, העונש צריך להיות בחלקו התחתון של המתחם.

בתום הדיון בעל פה אף שמענו את הורי המערער ואת אחיו, אשר תיארו בכאב את אופיו ואת מצבו הבריאותי.

7. המשיבה מבקשת לדחות את הערעור.

נטען כי מדובר בתקיפת קביעות מהימנות, ואין מקום להתערב בהן; כי לא היה הסבר להתרחשות לבד מרשלנות מצד המערער; כי היה עליו לראות את העקומה גם טרם הסגור; כי טענת הינתקות הגלגל אינה הגיונית ואין לקבלה בנסיבות העניין; וכי העונש הולם את מעשי המערער ואת תוצאותיהם.

דיון והכרעה

8. לאחר שעיינתי בטענות הצדדים בכתב ובעל פה, אציע לחבריי לדחות את הערעור על שני חלקיו.

הערעור על הכרעת הדין עוסק בחלקו בקביעות מהימנות. התערבות ערכאת הערעור באלו שמורה למקרים חריגים (ע"פ 8483/16 ועדיה נ' מדינת ישראל, פסקה 44 (25.10.2018) (להלן: עניין ועדיה)), וענייננו אינו נמנה עימם.

בית המשפט המחוזי שמע עדים, בחן את הראיות השונות וקבע ממצאים, בין היתר בהתאם להתרשמותו הבלתי אמצעית, ולא מצאתי עילה להתערב בכך. יתר על כן, בית המשפט המחוזי הניח לא פעם הנחות מקילות עם המערער ונמנע מלקבוע ממצאים לחובתו, כך באשר לאופן נהיגתו עובר לתאונה ובעניין מהירות נסיעתו בעת התאונה, עדות נוספת לזהירות בקביעת ממצאי העובדה.

9. בעניין טענת הסגור, נקבע כי המערער היה מסוגל להבחין מראש בעיקול. על כן גם אם הסגור קדם לכניסה לעיקול וגם אם מתחשבים בזמן ההתאוששות ממנו, היה על המערער להתאים מראש את נהיגתו לשינוי הצפוי בתוואי הדרך. הוא נדרש להתאים לשינוי האמור גם את תגובתו לסגור (ראו ע"פ 360/07 וייסמן נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (24.6.2007); ע"פ 2849/06 תורגמן נ' מדינת ישראל, פסקה 13 לחוות דעתו של המשנה לנשיאה א' ריבלין (15.10.2007)), ובכל מקרה לא לסטות מהדרך בחדות רבה מדי.

טענת הינתקות הגלגל קודם לתאונה אינה מתיישבת עם הממצאים בשטח, אף בלי לדון בחוות הדעת של בוחן התנועה. אילו היה בטענה ממש, היה אפשר למצוא חריצים בכביש, ולבד מכך, המערער ויתר הנוסעים ברכב – שהיו במקום בזמן אמת – לא הזכירו בעדויותיהם אפשרות זו. ועוד, הסיכוי שהגלגל ניתק תחילה מהרכב ובכל זאת התגלגל בדיוק למקום שהיה נמצא בו אילו ניתק רק בעקבות התאונה – זעום, וכדברי השופט קמא: "וקשה להניח כי הגלגל המנותק המשיך במסלולו ועקב בדייקנות לעבר הרכב התועה עד שנעצר לידו" (עמ' 232, ש' 14–15 להכרעת הדין). יודגש כי יכול להיות שחל שיתוך בציר הגלגל, ואולי עם הזמן הגלגל היה ניתק בכל מקרה; אולם המערער לא הצליח להקים ספק סביר שלפיו התאונה התרחשה בשל ניתוק מוקדם של הגלגל ממקומו.

משדחיתי את הטענות הללו, נותרת בעינה הקביעה כי המערער היה מסוגל למנוע את קרות התאונה. מכאן עולה השאלה אם נובעת מכך עבירת גרם מוות ברשלנות.

10. בהכרעת הדין לא קבע בית המשפט המחוזי את מהירות נהיגתו של המערער, אולם מצא כי הייתה "גבוהה מהמהירות המותרת בכביש, אם כי לא מדובר במהירות הרבה יותר גדולה מהמותר" (פסקה 12). בפסקה 30 סוכם הנתונים שהביאו לקביעה כי המערער התרשל בנהיגתו:

"הוא נהג במהירות בתוואי דרך צר בעל נתיב אחד; לא הבחין בקיומה של עקומה; לא הפנה את מבטו לעבר השול כשסנוור; הטה את ההגה באופן מהיר אל מנת לתקן את כיוון נסיעתו; כל אלה, יצרו את הסיכון לקרות התוצאה והיה על הנאשם [המערער – י' א'] לצפות, כאדם מן הישוב, כי תאונה עלולה להתרחש".

בכל אלה די לטעמי כדי לקבל את המסקנה בדבר הרשעה בעבירת גרם מוות ברשלנות. אילו היה נהג במהירות המותרת לתנאי הדרך; אילו היה שם לב לתוואי הדרך ולשינוי הצפוי בו; אילו היה מגיב לסנוור תגובה מדודה ונכונה – כפי שאדם מן היישוב היה עושה את כל אלה בנסיבות העניין – היה המערער מסוגל למנוע את התרחשות התאונה. חלף זאת הוא נהג ברשלנות וכך גרם למות המנוחה.

בשל כל אלה יש לדחות את הערעור על הכרעת הדין.

11. מכאן – לערעור על גזר הדין.

כידוע, ערכאת הערעור נוטה שלא להתערב בחומרת העונש שהטילה הערכאה הדיונית, אלא במקרים חריגים שנפלה בהם טעות מהותית או שמתקיימת בהם חריגה קיצונית ממדיניות הענישה במקרים דומים (עניין ועדיה, בפסקה 82).

ענייננו אינו נמנה עם מקרים אלו. בית המשפט המחוזי שקל את כל השיקולים הצריכים לעניין והגיע לתוצאה עונשית מאוזנת.

במקרה קודם עמדתי על הצורך בענישה הולמת ומחמירה על עבירות של גרימת מוות בתאונת דרכים, והדברים יפים גם לכאן:

”מאות בני-אדם מוצאים את מותם מדי שנה בכבישים. אין המדובר ביד הגורל בלבד: לא אחת תאונות קטלניות מתרחשות כתוצאה מקלות דעתם של נהגים הנוטלים סיכונים בלתי סבירים ומפרים את הוראות כללי התעבורה על מנת לקצר את משך זמן נסיעתם עד להגעה למחוז חפצם. בית משפט זה שב והדגיש את הצורך בענישה מחמירה ומרתיעה בגין עבירות תעבורה המביאות לגדיעתם של חיי אדם בטרם עת. מדיניות ענישה זו נחוצה לשם הרתעת הרבים מפני ביצוע עבירות תעבורה ומפני נטילת סיכונים בלתי סבירים אשר יש בהם כדי לסכן חיי אדם. בכך, תורמת מערכת המשפט את חלקה במאבק המתמשך בתאונות הדרכים הגובות קורבנות כה רבים כעניין שבשגרה ... זאת ועוד, נקבע כי על רמת הענישה בגין הרשעה בעבירות תעבורה קטלניות להלוו את חומרת המעשים ותוצאותיהם – ואילו נסיבותיו האישיות של נאשם במקרים אלו מתגמדות לנוכח התוצאות הקשות להן גרם” (ע”פ 4908/18 אל עסייוי נ’ מדינת ישראל, פסקה 10 (7.11.2019)).

כמו כן, קראנו את דברי אם המנוחה במכתב לבית המשפט המחוזי, ובו תיארה בכאב רב, וליבי עימה, את תחושת האובדן של אישה צעירה בראשית חייה ואת ההשפעות הנוספות של מותה. לטעמי, יש להתחשב אף בנזקים הגופניים שנגרמו ליתר נוסעי הרכב.

מנגד, נשקלו מצבו הרפואי של המערער ומצבו הנפשי, שבעקבות התאונה אינם פשוטים כלל וכלל, ויתר נסיבותיו האישיות.

יצוין כי בתסקיר עדכני מטעם שירות המבחן לקראת הדיון בערעור נמסר כי בינתיים החל המערער להשתתף בטיפול, שיתף פעולה עימו והביע צער על הסבל של

משפחת המנוחה "ורצון להשתתף עמם בכאב, ככל שניתן". כאמור, שמענו גם את דברי בני משפחתו על אופיו ועל מצבו.

גם לאחר ששקלתי את הנתונים החדשים האמורים, סבורני כי תמהיל הענישה שקבע בית המשפט המחוזי הוא ראוי בהתחשב בחומרת המעשים, בתוצאותיהם ובמידת הרשלנות של המערער, מצד אחד, ובנסיבותיו האישיות מצד שני. לצד זאת, אביע תקווה כי המערער ימשיך בהליך הטיפולי שהחל בו.

12. אם דעתי תישמע, אציע לחבריי לדחות את הערעור.

תשומת לב הגורמים המוסמכים בשירות בתי הסוהר מופנית למצבו הבריאותי של המערער ולמצבו הנפשי, וחזקה עליהם כי ידאגו לטיפול הולם בו.

ש ו פ ט

השופט ד' מינץ:

אני מסכים.

ש ו פ ט

השופט נ' סולברג:

1. אני מצטרף לחוות דעתו של חברי השופט י' אלרון, על נימוקיה.

2. לא נעלם מעינינו מצבו של המערער, הפגיעות הפיזיות והנפשיות שמהן הוא סובל. למרבה הצער, זוהי דרכן של תאונות הדרכים, אשר מזעזעות לא רק את עולמן של משפחות הקורבנות, עד כדי חורבן, אלא גם את עולמם של אלו שגרמו לתאונה. בהקשר זה, כפי שציין חברי השופט אלרון, הקשבנו לדבריהם של הורי המערער ואחיו. גם איננו גורעים מחשיבותו של ההליך הטיפולי ותהליך ההתכוננות העצמי שמקיים המערער. אלו גם אלו הם שלב בתהליך התשובה והכפרה, אולם בכך לא תם ונשלם.

3. בשאלות ותשובות לרבי עקיבא איגר (פוזן, 1761-1837) (מהדורה תניינא, סימן ג) מצאנו סידור תשובה למי שגרם להרג נפש: "הגיעני מכתבו אשר כל הקורא יתפקקו

עצמותיו על גודל הסיבה אבידת ב' נפשות פתאום ובמאורע כזה...". בנו ומשרתו של אדם "היו יושבים על העץ הקשור בעגלה", טעונה במשא, אשר נפלה, והשניים נהרגו. אותו אדם היה "קרוב למזיד להריץ הסוסים טעונים במשא ובלילה, ואדם מועד לעולם, בדבר שקרוב לפשיעה... דודאי צריך ליזהר ולחוש שמא תיפול העגלה ע"י שמריץ הסוסים בלילה...". אותו אדם, סוחר, שפנה אל ר' עקיבא איגר, גרם למות בנו ומשרתו ברשלנות רבתי ("קרוב למזיד") ולבטח חרב עליו עולמו. השיבו ר' עקיבא איגר כך:

"לזה לדעתי הקלושה, ראשית התשובה יהיה אחרי שנהרגו בנו ומשרתו הנער ולא עשו פירות בעולם, הוא יקים זרע להם, דהיינו שעבור בנו הנהרג יחשוב באם היה זוכר להכניסו לחופה כמה היה מוציא עליו נדן ומלבושים ושאר ההוצאות, ויפריש כפי הסך ההוא שיהיה לקרן קיימת לעולמי עולמים, ומהרווחים יוחזק בן עני לגדלו וללמדו תורה וגמרא עד שיהיה בן ט"ו שנים שיוכל לשלחו ללמוד בישיבה. ואחר כך יוחזק מהרווחים תלמיד אחר, וכן לעולם, והתלמידים ההם יקראו על שם בן הנהרג שהוא מחזיקם, ואם ישאו להם נשים ויולידו בנים, הבן הבכור יקרא בשם הנהרג. ועבור הנער המשרת יקבל האיש על עצמו ליתן כל ימי חייו מידי שנה בשנה כ"ה ר"ט [= 25 רייכסטאלר - סוג מטבע] ליתן מזה שכר לימוד לבני עניים בשנה הראשונה ישלם לעשרה מלמדים עניים שילמדו יום יום שיעור לתועלת נשמות ההרוגים, ויאמרו נוסח התפילה וקדיש דרבנן, גם יפרוש סך מה שמהרווחים ישולם לאיזה לומדים בכל היא"צ [יאוצייט = יום זכרון] שיעור משניות, ולהתפלל עליהם ולומר קדיש דרבנן, כל ימי חיי האיש ההוא, ישלח ביום היא"צ שלהם עשרה אנשים על קברם לבקש עבורו מחילה. ובעניין סיגופים, אחרי שכתב מעלת כבוד תורתו נרו יאיר שהאיש ההוא סמוך לימי זקנה, לזה ראוי להקל עליו, ולזה במשך ג' שנים יתענה ב' וה' וערב ראש חודש ועשרת ימי תשובה ולהשלים התעניתים האלו, ואחרי ג' שנים יתענה בימים אלו הנ"ל עד אחר חצי היום, ואם הוא בדרך ורואה שקשה עליו התענית יפדה התענית בעד ערך ג' פעמים ח"י גדולים שיתן לעניים, וכל ימיו לא ילך לסעודת נשואין (זולת בסעודת צאצאיו או שהוא שושבין). וכל לילה קודם שהולך לישון יתודה בלב נשבר ובבכיות גדולות ולבקש מחילה וכפרה מהשם יתברך. יקבל ד' תפלותיו וצדקותיו ותעניתיו ברחמים ויכפר לו כפרה גמורה, ונפשות ההרוגים יתפייסו, ויליצו טוב בעדו. כן נראה לענ"ד".

במקום אחר אמרתי, בנוגע לאותה תשובה של ר' עקיבא איגר: "מה ארוכה ומה קשה הדרך לתשובה ולכפרה, בכלל זה הוצאות ממון, תעניות וסיגופים. פשוט וברור שכל אחד על-פי דרכו ועל-פי הכפרה המיוחדת לו. לא הבאתי את הדברים הנ"ל כדי ליישם הלכה למעשה, אלא כדי ללמד על כך שסיגופים וחיבוטי-נפש, חרדה ודכאון, הם תוצאה אפשרית, לעיתים מתבקשת וטבעית, למעשה של נטילת חיי-אדם" (ע"פ 2221/16 טיגבה נ' מדינת ישראל, פסקה 4 לחוות דעתי (1.9.2016)). הנה כי כן, חרדה ודכאון, קשיים פיזיים ונפשיים, אינם תוצאה מפתיעה כאשר בנטילת חיי-אדם עסקינן.

4. בנסיבות העניין, העונש שהוטל על המערער הולם את חומרת המעשה ואת תוצאותיו, וזאת גם לאחר שקלול נסיבותיו האישיות של המערער, מצבו הרפואי והנפשי. כפי עמדתו של חברי, אין מנוס אפוא אלא לדחות את הערעור.

ש ו פ ט

הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט י' אלרון.

המערער יתייצב לשאת בעונש המאסר בפועל שהוטל עליו ביום 1.4.2020 עד השעה 10:00 בבית מעצר צלמון, או על פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשברשותו תעודת זהות או דרכון. על המערער לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיון מוקדם, עם ענף אבחון ומיון של שירות בתי הסוהר, בטלפונים: 08-9787377 או 08-9787336.

ניתן היום, א באדר התש"ף (26.2.2020).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט